

— Мамо, — запитала павучинка Леле, —
чому люди нас бояться?

— А чому ти вважаєш, що вони нас бояться? —
здивувалася мама.

— Сьогодні повз моє павутиннячко проходили
люди. Коли вони побачили мене,
то голосно скрикнули: «Ой леле! Гидота яка!» —
і повтікали, — пояснила засмучена
павучинка.

— Знаєш, серденько, —
сказала на те мама співчутливо, —
на деякі питання не так легко відповісти
відразу. Але якщо допитлива павучинка
ставитиме багато запитань,
то зможе знайти власні відповіді.

— Гм... — замислилась Леле.
Раптом їй дещо спало на думку, і вона,
сповнена піднесення, попростувала...

...до дядечка Довгонога.

Насправді дядечко Довгоніг має ім'я Оскар.
Але всі його називають дядечком Довгоногом,
бо в нього страшенно довгі ноги.

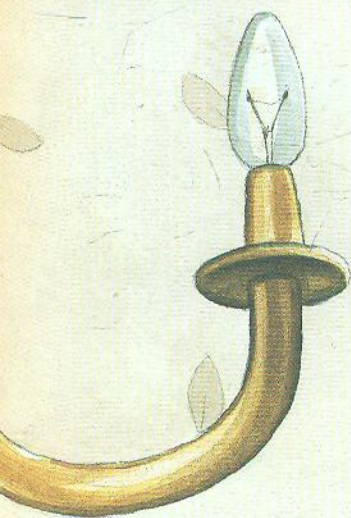
— Дядечку Довгоноже, чому люди
нас бояться? — спитала Леле.

— Це дуже просто, — посміхнувся дядечко Довгоніг. —

Бо не можуть зрозуміти, як ми так елегантно
пересуваємося на вісьмох лапках,
а вони спотикаються навіть на своїх двох ногах.

— То через це люди нас бояться? —
здивувалася маленька павучинка, і, спантеличена,
пішла далі...

...до свого двоюрідного брата Пуньки.

Пунька вже віддавна не мешкав у павутинні, як решта павуків, бо не мав жодного бажання щодня вивільняти з того павутиння мух.

— Пунько, чому люди нас бояться? —
запитала його Леле.

— Не знаю, — відповів Пунька. —
Знаю лише, що я й сам їх боюсь.

Але варто мені уявити,
буцімто в них теж є рідня, як от у нас:
двоюрідні брати, сестри, а може, навіть
молодші братики чи сестрички... як мій
страх майже минає.

Павучинці Леле сподобалася
відповідь Пуньки більше, ніж
дядечка Довгонога, але вона хотіла
дізнатися ще більше —
і вирушила далі...

...до тітоньки Ігітти.

